

Arrest

nr. 198 131 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155 bus 101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië). In januari 2005 werd u opgepakt door gemaskerde mannen in zwarte uniformen en gedurende twee weken door hen vastgehouden. Voor uw arrestatie had u, op vraag van uw kennis (S.), gedurende drie dagen onderdak geboden aan een Tsjetsjeen. Deze man was een praktiserende gelovige. Bij uw arrestatie vonden die gemaskerde mannen (Kadyrovtsi) in uw huis religieuze boeken en brochures. Deze waren niet van u, maar u vermoedde dat die man ze bij u had achtergelaten. De gemaskerde mannen zeiden dat u een Wahabiet onderdak had gegeven en stelden u vragen over hem en sloegen u.

U kwam vrij, nadat uw oom (A.H.) u vrijkocht voor de som van 7.000 dollar. Op 28 september 2007 werd u opnieuw opgepakt, door mannen in een zwart uniform, vermoedelijk Kadyrovtsi, die uw huis binnen vielen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats, waar u door hen ondervraagd en geslagen werd. Ze zeiden u dat ze u nog niet vergeten waren, dat u in 2005 een Wahabiet had geholpen. Nadat u bepaalde documenten had ondertekend, waarvan u de inhoud niet kende, werd u op 30 september 2007 door die mannen naar de centrale markt van Grozny gebracht, waar men u achterliet. Na uw vrijlating werd u onderzocht in het ziekenhuis, maar u weigerde opgenomen te worden en keerde terug naar huis. Omdat u vreesde opnieuw te zullen worden opgepakt, maakte u via uw vriend (A.) een afspraak met een smokkelaar, die jullie zou helpen Tsjetsjenië te verlaten. Tijdens uw tweede ontmoeting met deze smokkelaar gaf u hem jullie binnenlandse paspoorten en reispaspoorten en uw rijbewijs. Het geld voor de reis zou betaald worden bij jullie vertrek.

Op 10 oktober 2007 vielen vermoedelijke Kadyrovtsi, die op zoek waren naar u, binnen bij u thuis. U was niet zelf aanwezig, maar uw vrouw (Y.Z.)(O.V. 6.170.282) en kind wel. Ze zeiden dat ze haar en jullie kind iets zouden aandoen, als u de volgende dag niet thuis zou zijn. Toen u thuis kwam, vertelde uw vrouw wat er gebeurd was. U belde uw kennis (A.), die u kwam ophalen en u onderdak bood in zijn woning in Turbina in Grozny, waar jullie bleven tot aan jullie vertrek uit Tsjetsjenië.

Op 19 oktober reisde u, samen met uw vrouw en kind, per minibus naar Sleptsovsk in Ingoesjetië. Daar stapte u over in een vrachtwagen, die jullie naar België bracht. Op 23 oktober 2007 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 23/12/2008 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien uw relaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd op 20/05/2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en uw cassatieberoep werd op 02/07/2009 verworpen.

Op 18/08/2009 dienden u en uw vrouw een tweede asielaanvraag in die evenwel niet in overweging genomen werd door de DVZ gezien jullie geen substantiële nieuwe elementen aanhaalden.

Op 30/09/2016 dienden u en uw vrouw een derde asielaanvraag in. Als nieuwe elementen haalde u aan dat u in 2012 met de hulp van IOM naar Tsjetsjenië terugkeerde en bij uw moeder in Grozny verbleef. Echter werden jullie al vlug door familieleden gecontacteerd van wie velen een functie bij de veiligheidsdiensten hadden dat u moest vertrekken omdat zij niet in de problemen wilden komen. Er werd zelfs gedreigd om u aan te geven. Hierop verliet u Tsjetsjenië en reisde via Polen terug naar België. U gaf verder aan dat u voor uw eerste vlucht in 2007 door (V.) – de bodyguard van (M.) - gevraagd werd om toe te treden tot de GRU, hetgeen u weigerde. U vroeg wel aan een oom met een hoge functie binnen de Tsjetsjeense overheid om werk binnen de veiligheidsdiensten, hetgeen hij weigerde. Gezien u hem vertelde over het aanbod van (V.) sluit u niet uit dat uw familielid achter uw arrestatie van 2007 zit. Om deze derde asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een brief van (G.), een rapport van asylos, een medisch attest, een Pools attest, een attest van IOM en een binnenlands en internationaal paspoort.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omdat de overheid u verdacht van banden met de rebellenbeweging. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vrees onaannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd en het cassatieberoep hiertegen werd verworpen. Uw tweede aanvraag werd niet in overweging genomen gezien u geen substantiële nieuwe elementen naar voor bracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg kan van u tijdens deze huidige asielaanvraag verwacht worden dat u elementen aanbrengt die alsnog kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas of van een gegronde vrees in uw hoofde. Dit is echter niet het geval, integendeel.

Zo werden zwaarwichtige tegenstrijdigheden in uw relaas vastgesteld die het gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas enkel maar verder bevestigt.

Betreffende de aanleiding van uw eerste opsluiting en de reden waardoor u bij de autoriteiten in verband werd gebracht met de rebellen legde u inconsistente verklaringen af, meer bepaald aangaande de persoon die bij u bleef overnachten en bijgevolg een centrale rol in uw relaas speelt. Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat de man een wahabiet was. U vermoedde dit doordat hij een grote baard had. Meer informatie over hem kon u niet geven (CGVS 25/02/2008 p.12). Tijdens uw huidige asielaanvraag kon u niet veel meer informatie over die persoon geven behalve dat hij een klein baardje had en veel over religie praatte. (CGVS p.5). Gevraagd waarom dit kort baardje u klaarblijkelijk is opgevallen gaf u enkel aan dat het onverzorgd was en het eigenlijk niet bijzonder of opvallend voor u was. Gevraagd of u het verdacht vond, stelde u dat dit niet het geval was en er niets bijzonders aan vond. Enkel de religieuze gesprekken vond u raar. Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen dat de man een lange baard had waardoor u vermoedde dat hij een wahabiet was, gaf u een

weinigzeggende reactie waarin u stelde dat u de vorige keer wellicht verklaarde dat hij geen banden met wahabieten had of wel, en dat meningen kunnen evolueren (CGVS p.11-12). Dergelijk nietszeggend antwoord kan de tegenstrijdigheid redelijkerwijs niet opheffen gezien u betreffende het enige kenmerk dat u is bijgebleven en tevens ook zeer relevant is naar inschatting van de achtergrond van die persoon incoherente verklaringen aflegde.

Voorts gaven u en uw vrouw tijdens jullie eerste asielaanvraag aan dat de ordediensten na uw tweede arrestatie op 10/10/2007 nog bij u thuis zijn langs geweest (CGVS 25/02/2008 p.14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat het gewapende kadyrovtsi waren die op zoek waren naar u, uw vrouw bedreigden en haar ook geslagen hadden (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u sinds uw tweede aanhouding niet meer thuis bent geweest en u sinds uw vrijlating bij een vriend verbleef. Ook uw vrouw en uw kind gingen de dag van uw vrijlating mee naar die vriend om er onder te duiken. Jullie verbleven er doorlopend en sinds uw tweede arrestatie verklaarde u geen problemen meer gekend te hebben gezien jullie ondergedoken leefden (CGVS p.2, 10). Geconfronteerd met het door jullie verklaarde incident van 10/10/2007 hetgeen eveneens impliceerde dat jullie toen niet ondergedoken leefden, dit aangezien uw vrouw thuis was en u op het werk waardoor u later thuiskwam (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8), ontkende u eerst dit te hebben gezegd waarna u aangaf dat u dit op advies zou hebben gezegd en dit gelogen was (CGVS p.12-13). Uw echtgenote blijft er echter bij dat de kadyrovtsi op 10/10/2007 nog zijn langsgekomen waardoor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen overeind blijft (CGVS vrouw p.2-3).

Tijdens uw huidige asielaanvraag haalde u plots aan dat de weigering om mee te werken met (V.) wellicht de oorzaak is van uw arrestatie in 2007 en het feit dat u dit uw oom vertelde (CGVS p.7-8). Bijgevolg neemt dit element een zeer belangrijke plaats in uw relaas in. Gevraagd waarom u dit niet tijdens uw vorige asielaanvragen naar voor bracht gaf u enkel aan dat u werd aangeraden niet over (V.) of familieleden die bij de autoriteiten werkten te praten (CGVS p.7-8). Deze uitleg volstaat niet ter verschoning van bovenvermelde ommissie. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers van u worden verwacht dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt dan ook van meet af aan in vertrouwen neemt en u alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat in casu niet het geval was. Naast het feit dat dit een weinig overtuigende reden is om bepaalde essentiële elementen niet te vermelden tijdens een asielaanvraag, dient erop gewezen te worden dat u evenmin melding maakte van die (V.) in uw verklaringen bij de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag. Uw enige reactie hierop was dat het zeer kort en algemeen was en dat er een algemeen en grondig interview zou volgen (CGVS p.8). Dit is weinig logisch gezien het een meervoudige aanvraag betreft en het dan ook niet zeker is dat men na het interview op DVZ nog gehoord zou worden. Het komt dus niet geloofwaardig over dat u zowel tijdens uw eerste 2 asielaanvragen (V.) niet vermeldde ondanks de belangrijke rol die hij in uw relaas speelt en evenmin op de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag waar u verondersteld wordt alle nieuwe elementen naar voor te brengen. Overigens uw vrouw gevraagd of de naam (V.) haar iets zei, kon ze enkel zeggen dat hij na uw tweede arrestatie nog op bezoek is gekomen bij jullie thuis hetgeen dan ook op geen enkele wijze strookt met uw relaas – u maakte geen melding van een bezoek op dit tijdstip en leefde naar uw verklaringen reeds ondergedoken (CGVS vrouw p.2).

U legde verder ook een brief neer van (G.) die verbonden is aan de organisatie 'Civic Assistance', waarin verwezen wordt naar uw problemen. Ten eerste maakt zij geen enkele melding van die (V.) hetgeen op het eerste zicht opmerkelijk lijkt in het licht van het mogelijke belang die hij in uw aanhouding van 2007 speelt tot blijkt dat u hen ook niet over deze persoon inlichtte hetgeen uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig maken (CGVS p.8). Verder geeft (G.) in haar schrijven aan dat u na uw vrijlating in 2005 periodiek door de veiligheidstroepen werd lastgevallen. Echter geeft u tijdens uw gehoor aan dat u geen problemen kende tussen uw twee aanhoudingen (respectievelijk in 2005 en in 2007) en er in die periode niets is gebeurd hetgeen dan ook niet strookt met de inhoud van de brief (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nadien in het oog werd gehouden en men u controleerde zoals ze iedereen controleerden (CGVS p.13). Echter mag het verbazen dat (G.) dit wel ernstig genoeg vond om dit in haar schrijven te vermelden terwijl u hier spontaan niets over vertelde, zelfs niet nadat u gevraagd werd of er tussen uw 2 aanhoudingen iets gebeurd is. Voorts geeft de brief aan dat u tijdens uw eerste aanhouding ondervraagd werd en dat zij informatie van u eisten over ((S.)) (Al.). Tijdens het gehoor gaf u echter aan dat u uitsluitend over (Ab.) werd ondervraagd en er geen andere vragen werden gesteld noch dat u over andere personen werd ondervraagd. Expliciet gevraagd of u ondervraagd werd over de persoon die u tijdens de ondervraging aanhaalde als degene die (Ab.) naar u had doorverwezen – (Al.) dus- gaf u aan dat dit niet het geval was en dat dit u erg verbaasde (CGVS p.5-6). Naast het feit dat het inderdaad zeer opmerkelijk zou zijn dat u geen vragen over (Al.) werden gesteld of dat zij niet meer informatie over deze persoon zouden willen hebben, stroken deze verklaringen wederom niet met het schrijven van (G.) waar zij expliciet

aanhaalt dat zij tijdens de eerste aanhouding informatie over (Al.) wilden –zowat het enige wat er inhoudelijk over uw ondervragingen in de brief wordt vermeld. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat het over (Ab.) ging en dit misschien een typefout betrof. U controleerde het zelf nog eens waarna u toegaf dat in de brief melding wordt gemaakt dat zij informatie over (Al.) wilden zonder dat u hier een uitleg voor heeft (CGVS p.13). Een dergelijke mate van inconsistenties tussen uw verklaringen en de brief van (G.) ondermijnen vooreerst al de bewijskracht van deze brief en bovendien de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw verklaringen en het schrijven van een mensenrechtenorganisatie over uw vervolgingsproblemen enige consistentie vertonen hetgeen geenszins het geval is. Ondanks het betrouwbare karakter van deze organisatie is een bevestiging van hen in het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier dan ook onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen. Gezien de aard van de zaken die door (G.) worden bevestigd, dient redelijkerwijs te worden verondersteld dat deze in hoge mate gebaseerd moeten zijn op uw verklaringen- zoals u zelf liet uitschijnen daar u aangaf haar niets over (V.) te hebben verteld- en eventueel van familieleden of kennissen van u. Hoewel het CGVS de nuttigheid van dergelijke onderzoeksmethodes niet in vraag stelt, zijn zij evenwel niet onweerlegbaar gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat dergelijke documenten enkel ondersteunend kunnen werken voor geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu hoegenaamd het geval niet is.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw 2 aanhoudingen kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan de dreigementen van uw familieleden omdat zij niet met gepercipieerde rebellen wilden geassocieerd worden. Uw loutere terugkeer in 2012 verandert niets aan de inschatting die het CGVS maakt betreffende het risico dat u bij terugkeer zou lopen. Integendeel, los van de ongeloofwaardige dreigementen van uw familieleden, haalde u immers geen andere problemen aan bij uw terugkeer in 2012.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het overige door u neergelegde documenten wijzigt niets aan bovenstaande argumentatie. De brief van asylos bevat immers enkel algemene informatie die weinigzeggend is met betrekking tot uw specifieke situatie. Zoals reeds hierboven werd geargumenteed is de loutere veiligheidstoestand in Tsjetsjenië onvoldoende om aanspraak te maken op internationale bescherming. De paspoorten en binnenlandse paspoorten bevatten persoonlijke gegevens die op zich niet betwist worden. Het medisch attest geeft een weergave van de zaken die u zou meegemaakt hebben, waaronder de 2 arrestaties die niet geloofwaardig bleken, hetgeen dan ook bevestigt dat een psychiater wel diagnoses kan stellen maar niet met zekerheid kan vaststellen wat aan de basis van die diagnose ligt. Het loutere feit als zou u zwaar depressief zijn en in een posttraumatische staat leven is op zich dan ook onvoldoende om te

voldoen aan de voorwaarden voor internationale bescherming. Betreffende de zaken die vermeld worden gedurende de eerste oorlog (jaren 90) dient te worden gesteld dat u nadien nog tot 2007 in de regio bent blijven wonen waardoor de toenmalige gebeurtenissen geen oorzakelijk verband met uw vlucht tonen noch dat het voor u nadien onmogelijk was nog in de regio te verblijven, zowel naar veiligheid als naar psyche. Het attest van IOM geeft aan dat u in 2012 terugkeerde naar Moskou hetgeen niet betwist wordt. Uw mail aan (G.) toont aan dat u haar geschreven hebt in 2016 en bijgevolg een belangrijke doch weinig betrouwbare informatiebron voor haar was hetgeen evenmin in bovenstaande wordt betwist. Tenslotte legde u ook een bewijs neer dat u in 2012 via Polen reisde hetgeen evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de gegrondheid en de wettigheid" van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheid inzake de persoon die bij hem onderdook dermate miniem is dat verweerder deze niet had hoeven noteren. Verzoeker droeg in 2005 zelf geen baard zodat het hem opviel wanneer een persoon een baard droeg en hij dit beschouwde als een grote baard. Thans heeft verzoeker zelf een baard zodat hij beseftte dat de persoon indertijd zeker niet zo'n grote baard had. Het belangrijkste waren de religieuze gesprekken, waardoor verzoeker vermoedde dat het een wahabiet betrof.

Verzoeker stelt dat hij de gebeurtenis waarbij de ordediensten op 10 oktober 2007 langskwamen tijdens zijn eerste asielaanvraag op aanraden van een aantal landgenoten verzweeg. Thans betreurt hij dit. Verzoeker stelt dat hij zich op 10 oktober 2007 in het huis van zijn moeder bevond, terwijl zijn ex-echtgenote zich in hun appartement bevond. De ordediensten hebben zijn ex-echtgenote lastig gevallen. De avond zelf gingen zij afzonderlijk onderduiken bij de vriend. Vanaf 10 oktober 2007 in de avond leefden zij ondergedoken.

Verzoeker verzweeg het voorstel van V. voor de asielinstanties omdat hem dit werd aangeraden. Hij vertrouwde de persoon argeloos. Dat hij dit bij de DVZ niet vermeldde, wijt hij aan het korte verhoor en aan het feit dat hem meegedeeld werd dat hij nadien andere precisering kon verstrekken. Hij was omdat het een derde aanvraag betrof niet zeker dat hij door het CGVS zou worden gehoord. Verzoeker weet niets van de subtiliteiten van de Belgische wetgeving en werd niet door een raadsman geadviseerd.

Omtrent het bezoek door V. aan hun huis, doet verzoeker gelden dat hij na 10 oktober 2007 ondergedoken bleef, dat hij V. buiten het huis ontmoette en dat hij dit niet aan zijn ex-echtgenote vertelde. Daarom vermeldde zij dat zij hem pas op 10 oktober 2007 zag, wanneer hij zich daadwerkelijk naar hun woning begaf. Verzoeker sprak toen echter niet met V.

Verzoeker geeft toe dat hij ten aanzien van de organisatie van G., omdat deze in Moskou zetel heeft, niet durfde te spreken over V..

Over het lastig vallen door de ordediensten is er interpretatie mogelijk. Verzoeker werd inderdaad in de gaten gehouden en gecontroleerd doch hij werd niet aangehouden of mishandeld.

Verzoeker erkent dat G. de namen verwarde inzake de persoon waarover hij werd ondervraagd. Verzoeker stuurde een e-mail om te vragen om de getuigenis aan te passen en zal deze binnenkort indienen met vertaling. Verzoeker merkt op dat verweerder dezelfde fout maakte. De persoon die hij herbergde heette Ab. en niet Al..

Verweerder kent aan de organisatie toch een zekere betrouwbaarheid toe. In geval van twijfel had verweerder met de organisatie contact moeten opnemen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. Inzake de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging, wordt in de bestreden beslissing gelet op de stukken in het dossier vooreerst met reden aangegeven:

“Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof werd gehecht aan uw relaas. Deze beslissing werd in beroep bevestigd en het cassatieberoep hiertegen werd verworpen. Uw tweede aanvraag werd niet in overweging genomen gezien u geen substantiële nieuwe elementen naar voor bracht. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bijgevolg kan van u tijdens deze huidige asielaanvraag verwacht worden dat u elementen aanbrengt die alsnog kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas of van een gegronde vrees in uw hoofd.”

Verzoeker haalde in het kader van zijn onderhavige, derde asielaanvraag zulke nieuwe elementen echter niet aan. Integendeel legde hij omtrent één van de kernelementen in zijn relaas, met name het gegeven dat hij aan een wahabiet onderdak zou hebben verschaft, verklaringen af die met zijn eerdere verklaringen niet kunnen worden gerijmd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Betreffende de aanleiding van uw eerste opsluiting en de reden waardoor u bij de autoriteiten in verband werd gebracht met de rebellen legde u inconsistente verklaringen af, meer bepaald aangaande de persoon die bij u bleef overnachten en bijgevolg een centrale rol in uw relaas speelt. Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u aan dat de man een wahabiet was. U vermoedde dit doordat hij een grote baard had. Meer informatie over hem kon u niet geven (CGVS 25/02/2008 p.12). Tijdens uw huidige asielaanvraag kon u niet veel meer informatie over die persoon geven behalve dat hij een klein baardje had en veel over religie praatte. (CGVS p.5). Gevraagd waarom dit kort baardje u klaarblijkelijk is opgevallen gaf u enkel aan dat het onverzorgd was en het eigenlijk niet bijzonder of opvallend voor u was. Gevraagd of u het verdacht vond, stelde u dat dit niet het geval was en er niets bijzonders aan vond. Enkel de religieuze gesprekken vond u raar. Geconfronteerd met uw vroegere verklaringen dat de man een lange baard had waardoor u vermoedde dat hij een wahabiet was, gaf u een weinigzeggende reactie waarin u stelde dat u de vorige keer wellicht verklaarde dat hij geen banden met wahabieten had of wel, en dat meningen kunnen evolueren (CGVS p.11-12). Dergelijk nietszeggend antwoord kan de tegenstrijdigheid redelijkerwijs niet opheffen gezien u betreffende het enige kenmerk dat u is bijgebleven en tevens ook zeer relevant is naar inschatting van de achtergrond van die persoon incoherente verklaringen aflegde.”

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. Hij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn gezegden vooreerst ten onrechte te minimaliseren. Gezien het belang van deze persoon in zijn relaas, was het geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij op een consistente en eenduidige wijze zou kunnen aangeven waardoor hij erachter kwam dat deze persoon een wahabiet was. Dat verzoeker voordat hij zelf een baard had het onderscheid niet kon maken tussen een grote en een kleine baard, kan verder bezwaarlijk ernstig worden genomen.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met recht gemotiveerd:

“Voorts gaven u en uw vrouw tijdens jullie eerste asielaanvraag aan dat de ordediensten na uw tweede arrestatie op 10/10/2007 nog bij u thuis zijn langs geweest (CGVS 25/02/2008 p.14). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt dat het gewapende kadyrovtsi waren die op zoek waren naar u, uw vrouw bedreigden en haar ook geslagen hadden (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8). Tijdens uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter dat u sinds uw tweede aanhouding niet meer thuis bent geweest en u sinds uw vrijlating bij een vriend verbleef. Ook uw vrouw en uw kind gingen de dag van uw vrijlating mee naar die vriend om er onder te duiken. Jullie verbleven er doorlopend en sinds uw tweede arrestatie verklaarde u geen problemen meer gekend te hebben gezien jullie ondergedoken leefden (CGVS p.2, 10). Geconfronteerd met het door jullie verklaarde incident van 10/10/2007 hetgeen eveneens impliceerde dat jullie toen niet ondergedoken leefden, dit aangezien uw vrouw thuis was en u op het werk waardoor u later thuiskwam (CGVS vrouw 10/09/2008 p.8), ontkende u eerst dit te hebben

gezegd waarna u aangaf dat u dit op advies zou hebben gezegd en dit gelogen was (CGVS p.12-13). Uw echtgenote blijft er echter bij dat de kadyrovtsi op 10/10/2007 nog zijn langsgelkomen waardoor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen overeind blijft (CGVS vrouw p.2-3)."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motivering geen dienstige argumenten aan. Integendeel wijzigt hij zijn verklaringen opnieuw en legt hij andermaal verklaringen af die met zijn voorgaande verklaringen manifest in strijd zijn. Hoewel hij bij het CGVS verklaarde dat hijzelf en zijn ex-echtgenote reeds eerder onderdoken bij zijn vriend (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.10) en hij, wanneer hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen tijdens zijn eerste asielaanvraag, toegaf dat het incident waarbij de ordediensten op 10 oktober 2007 zijn vrouw zouden hebben lastig gevallen gelogen was (*ibid.*, p.12-13), beweert hij heden immers opnieuw dat dit incident toch zou hebben plaatsgevonden en dat zij slechts nadien zouden zijn ondergedoken. Dat verzoeker zijn verklaringen over een dermate opvallende gebeurtenis andermaal dermate ingrijpend wijzigt, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan zijn relaas en problemen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Tijdens uw huidige asielaanvraag haalde u plots aan dat de weigering om mee te werken met (V.) wellicht de oorzaak is van uw arrestatie in 2007 en het feit dat u dit uw oom vertelde (CGVS p.7-8). Bijgevolg neemt dit element een zeer belangrijke plaats in uw relaas in. Gevraagd waarom u dit niet tijdens uw vorige asielaanvragen naar voor bracht gaf u enkel aan dat u werd aangeraden niet over (V.) of familieleden die bij de autoriteiten werkten te praten (CGVS p.7-8). Deze uitleg volstaat niet ter verschoning van bovenvermelde ommissie. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers van u worden verwacht dat u de autoriteiten aan wie u bescherming vraagt dan ook van meet af aan in vertrouwen neemt en u alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, wat in casu niet het geval was."

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan deze motieven. Hij tracht de verantwoordelijkheid voor zijn initiële, moedwillige gebrekkige verklaringen ten onrechte volledig bij derden te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij gedurende zijn eerdere asielaanvragen aflegde en voor de elementen die hij indertijd verzweeg. Verzoeker koos er zelf voor om het advies van derden te volgen, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Er kan immers worden aangenomen dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land om er de status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Verzoeker liet V., blijkens zijn uiteindelijke verklaringen nochtans een cruciaal figuur in zijn relaas, eveneens onvermeld bij de DVZ. In deze wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Naast het feit dat dit een weinig overtuigende reden is om bepaalde essentiële elementen niet te vermelden tijdens een asielaanvraag, dient erop gewezen te worden dat u evenmin melding maakte van die (V.) in uw verklaringen bij de DVZ tijdens uw huidige asielaanvraag. Uw enige reactie hierop was dat het zeer kort en algemeen was en dat er een algemeen en grondig interview zou volgen (CGVS p.8). Dit is weinig logisch gezien het een meervoudige aanvraag betreft en het dan ook niet zeker is dat men na het interview op DVZ nog gehoord zou worden."

Verzoeker biedt voor de voormelde, frappante ommissie in zijn gezegden bij de DVZ geen dienstige verklaring. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de verklaring meervoudige aanvraag niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat

verzoeker een dermate essentieel en frappant element als de rol van V. hierin niet zou hebben vermeld. Dit geldt nog des te meer nu het reeds verzoekers derde asielaanvraag betreft, zodat aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte was van het belang van het afleggen van juiste, gedetailleerde en volledige verklaringen.

Verzoeker bediende zich ter adstructie van zijn asielaanvraag daarenboven van een brief die op verscheidene vlakken afweek van zijn verklaringen.

Zo wordt omtrent deze brief in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Ten eerste maakt zij geen enkele melding van die (V.) hetgeen op het eerste zicht opmerkelijk lijkt in het licht van het mogelijke belang die hij in uw aanhouding van 2007 speelt tot blijkt dat u hen ook niet over deze persoon inlichtte hetgeen uw verklaringen hieromtrent nog minder geloofwaardig maken (CGVS p.8).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze vaststelling geen dienstige argumenten aan. Het is immers niet plausibel dat hij het enerzijds wel zou hebben aangedurfd en het belang ervan zou hebben ingezien om de betreffende organisatie te contacteren teneinde van deze organisatie een document te bekomen om zijn problemen te staven en zijn asielaanvraag te ondersteunen doch dat hij daarbij anderzijds moedwillig essentiële elementen van zijn relaas zou hebben verzwegen.

Voorts wordt omtrent de brief in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder geeft (G.) in haar schrijven aan dat u na uw vrijlating in 2005 periodiek door de veiligheidstroepen werd lastgevalen. Echter geeft u tijdens uw gehoor aan dat u geen problemen kende tussen uw twee aanhoudingen (respectievelijk in 2005 en in 2007) en er in die periode niets is gebeurd hetgeen dan ook niet strookt met de inhoud van de brief (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u nadien in het oog werd gehouden en men u controleerde zoals ze iedereen controleerden (CGVS p.13). Echter mag het verbazen dat (G.) dit wel ernstig genoeg vond om dit in haar schrijven te vermelden terwijl u hier spontaan niets over vertelde, zelfs niet nadat u gevraagd werd of er tussen uw 2 aanhoudingen iets gebeurd is.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen, doet hij immers geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

Tevens wordt aangaande de brief in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Voorts geeft de brief aan dat u tijdens uw eerste aanhouding ondervraagd werd en dat zij informatie van u eisten over ((S.)) (Al.). Tijdens het gehoor gaf u echter aan dat u uitsluitend over (Ab.) werd ondervraagd en er geen andere vragen werden gesteld noch dat u over andere personen werd ondervraagd. Expliciet gevraagd of u ondervraagd werd over de persoon die u tijdens de ondervraging aanhaalde als degene die (Ab.) naar u had doorverwezen – (Al.) dus- gaf u aan dat dit niet het geval was en dat dit u erg verbaasde (CGVS p.5-6). Naast het feit dat het inderdaad zeer opmerkelijk zou zijn dat u geen vragen over (Al.) werden gesteld of dat zij niet meer informatie over deze persoon zouden willen hebben, stroken deze verklaringen wederom niet met het schrijven van (G.) waar zij expliciet aanhaalt dat zij tijdens de eerste aanhouding informatie over (Al.) wilden –zowat het enige wat er inhoudelijk over uw ondervragingen in de brief wordt vermeld. Hiermee geconfronteerd stelde u enkel dat het over (Ab.) ging en dit misschien een typefout betrof. U controleerde het zelf nog eens waarna u toegaf dat in de brief melding wordt gemaakt dat zij informatie over (Al.) wilden zonder dat u hier een uitleg voor heeft (CGVS p.13).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De e-mail met vertaling waarvan verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt wordt tot op heden niet bijgebracht. Dat G. de namen zou hebben verward, kan verder niet worden gevolgd nu uit de inhoud van de brief blijkt dat zij wel degelijk wist welke de precieze rol van Ab. en Al. was en wist wie bij verzoeker zou zijn ondergedoken. Dat ook verweerder de namen zou hebben verward, mist blijkens een eenvoudige lezing van zowel de betrokken passage in het gehoorverslag als de bestreden beslissing voorts kennelijk feitelijke grondslag.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing over de brief tot slot met recht gesteld:

“Een dergelijke mate van inconsistenties tussen uw verklaringen en de brief van (G.) ondermijnen vooreerst al de bewijskracht van deze brief en bovendien de geloofwaardigheid van uw verhaal. Redelijkerwijs zou verwacht worden dat uw verklaringen en het schrijven van een mensenrechtenorganisatie over uw vervolgingsproblemen enige consistentie vertonen hetgeen geenszins het geval is. Ondanks het betrouwbare karakter van deze organisatie is een bevestiging van hen in het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier dan ook onvoldoende om de

geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen. Gezien de aard van de zaken die door (G.) worden bevestigd, dient redelijkerwijs te worden verondersteld dat deze in hoge mate gebaseerd moeten zijn op uw verklaringen- zoals u zelf liet uitschijnen daar u aangaf haar niets over (V.) te hebben verteld- en eventueel van familieleden of kennissen van u. Hoewel het CGVS de nuttigheid van dergelijke onderzoeksmethodes niet in vraag stelt, zijn zij evenwel niet onweerlegbaar gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Dit maakt dan ook dat dergelijke documenten enkel ondersteunend kunnen werken voor geloofwaardige verklaringen hetgeen in casu hoegenaamd het geval niet is."

De voormelde vaststellingen worden door verzoeker niet concreet weerlegd en volstaan om aan de brief bewijswaarde te ontfangen. Dit geldt des te meer nu deze brief slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie (administratief dossier, map 'documenten'). Derhalve is het verwijt dat het CGVS bijkomend nog contact had moeten nemen met de persoon of de organisatie waarvan de brief uitgaat niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker toont gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven niet aan dat hij valt onder toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder laat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT